

87.

52.

ORD,

VID

FORTIFICATIONS-KASSÖRSKAN**G. C. NYKOPPS,****FÖDD FLUR,**jordfästning i Randasalmi den 4
Junii 1846,

af

E. Ahlholm.**BORGÅ,**

P. WIDERHOLM.

1846.

x

Imprimatur.

NILS ÆJMELEUS.

*O! lär att nyttja tiden rätt;
Det själens välfärd gäller.
Du vet ej stund, ej rum, ej sätt,
Som döden för dig ställer.
Beställ då tidigt om ditt hus;
Hvem vet? med denna dagens ljus
Kanhända han dig fäller.*

Så talar till oss religionen, naturen och den för oss ofta oförmodadt öppnade grafven. Sådana varningsord höras äfven i dag ifrån den medkristen, hvars likfärd vi nu begå, hvars stoft vi nu helga åt grafven och förgängelsen. O! att vi rätt aktade och förstode denna uppmaning — att nyttja tiden rätt — ty den är dyrbar, den afgör vårt öde för evigheten! Hvad kan i sanning kraftigare påminna oss om vanskligheten af vårt jordiska lif, än just denna begrafning, — ty ännu i styrkan af sin ålder föll den hängångna ett offer för förgängligheten — hon, som nästan oafbrutet njutit en god helsa, hvarom äfven hennes ännu nästan ungdomliga an-

lete fortfarande bar vittne. Men, hvad mera är, detta anlete bar stämpeln af en ren, fridälskande och fridsam ande, som genomträngde och upplifvade de kroppsliga, de förgängliga formerna, som öfver stofthyddan utgjöt det milda behag, som alltid oemotståndligen intager, isynnerhet hvarje ädelt sinne, hvarje hjerta, deri den gudomliga lifsgnistan ännu icke utlocknat. — Jag behöfver ej vara mångordig, för att erinra Eder, dyre åhörare, om värdet af hennes älskvärda egenskaper, genom hvilka hon intog både gammal och ung, hög och låg, rik och fattig. Edra egna hjertan skola säkert jemte mig djupt känna hennes milda dygder, hennes lugna, saktmodiga och godhetsfulla väsende. Jag vågar hysa den öfvertygelse, att J alla i dag här vid hennes grift med uppriktigt rörda hjertan hedren hennes minne och bevisen henne den sista tjensten. Jag är förvissad derom, att J alla, som känt henne, med vemod och innerlig saknad lemnen hennes graf och återvänden hvar och en till sitt. Jag är säker på, att ingen af eder har någon förolämpning att förlåta, något förhastande att förglömma hos henne, än mindre lärer någon känsla af ovilja emot henne röras inom edra bröst? Menskliga svagheter åtfölja visserligen alla dödliga ifrån vaggan till grafven

— ingen kan ifrån dem helt och hållet frikallas; men som det dock gifves skillnad och grader i menniskovärde, så att den ena menniskan icke står på samma punkt af sedlig fullkomning som den andra, så nödgas vi, enligt menskligt sätt att se, tillerkänna den aflidna ingalunda det lägsta trappsteget ibland sina likar. Ty betraktom henne i de skilda förhållanden, i hvilka hennes böjelser och egenskaper togos i anspråk, och vi skola alltid hos henne igenkänna samma sinnets och hjertats inre harmoni, som just utgjorde grunddraget i hennes karakter. Antingen vi föreställe oss henne i den husliga kretsen, i skötet af sin familj, eller i den yttre världen, i beröring med andra menniskor, så skola vi alltid igenfinna samma lugna och jemna hållning i hennes väsende, som tycktes af inga händelser i lifvet kunna rubbas. Kringhvärfd af husliga bekymmer, oskiljaktiga från knappa tillgångar för en sorgfri lefnad och flere barns uppfostran, bibehöll hon dock alltid samma förnöjda och glada sinnesstämning, som städse verkade fördelaktigt på hennes omgifning. — En sann och lefvande gudsfruktan jemte fast förtröstan till den allvisa försynen utgjorde den källa, hvarifrån detta högre lif framflödade, som frambragte dessa andans herrliga frukter.

För 28 år sedan hade den aflidna knutit det äktenskapsband, döden nu upplöste i hennes 52:dra ålders år. — I dag är just hennes födelsedag, i dag återlemnar hon åt jorden hvad jorden tillhör. — Hennes äktenskap blef välsignadt med 5 barn — 4 söner och en dotter — af hvilka en son redan i dess spädaste barndom skördats af dödens lia. Hon såg äfven 4 barnabarn, af hvilka de yngsta ännu föga veta värdera den ömhet, med hvilken den hängångna mormordern omfattat dem. — Ja, frid öfver hennes stoft! Hennes ande har flyttat till fridens eviga boningar. Vid denna sin graf bjuder hon sin sörjande make och barn samt alla sina vänner och bekanta — hon bjuder oss alla sitt sista farväl!

*Men i Herrans hand förvarad
Hennes frälsta, rena själ
Hunnit har sitt högsta väl.
Hennes stämman, mild, förklarad
Ljuda tycks från himmelen
Till en sorgsen, ensam vän:
Lofva Gud! jag hamnen hunnit —
Tänk på mig! En liten tid
Har jag möda haft och strid,
Men stor huggnad har jag funnit.
Gråt ej, efterblefne vän!
Gud förenar oss igen!*

Må dessa tankar och föreställningar uppehålla den sorgsna, betungade gråhårsman, som här åt grafven öfverlemnar stoftet af en älskad maka, hvilken i så lång tid utgjort hans dagars glädje, hans mödors tröst, hans hyddas trefnad och hans vandrings käraste sällskap! Må de upplifva honom att vända ej blott en sorglig minnets blick tillbaka på hvad han förlorat, men ock en klarnande hoppets blick på hvad han får igen! Må de följa honom hugnerika under de återstående stegen på en bana, som snart är genomvandrad, och som förer allt närmare till det sälla mål, hvarest trogna hjertan evigt förenas, hvarest dygdiga vänner återse hvarandra, och deras glädje blir fullkommen, och ingen skilsmessa mera störer dem! Gode Gud! lär oss och alla så vandra tillsammans här i dödligheten, att vi, när den sista timmen slår, må vara förvissade, att de band, som döden upplöser, skall din kärlek återknyta i de lefvandes land! Lär oss fullborda vår kallelse, medan dagen varar, så att vi, då aftonen kommer, ej måtte gå miste om nådelönnen af din fadershand!

Hon har kämpat, hon har vunnit,
Och behållit tro och hopp.
Nu har hon sin krona funnit,
Efter väl fullbordadt lopp;
Och de sina efterhand
Väntar hon till glädjens land.

Sälle äro de som sofva,
De som slutat pröfningen!
Fröjd och frid är dödens gåfva
Åt en Guds och Jesu vän.
Helig fröjd och salig frid
Hugne oss till evig tid! Amen.
